

DOBRO DOSTAĆ ADUČ

glasilo vicepostulature

broj 2, 1973.

godina 3.

Franjevački samostan u Zagrebu (Vrbaniceva 35) gdje je živio i umro
»Dobri Otač Antić«

Prigodom osme obljetnice smrti »Dobrog Oca Antića« održana je vrlo lijepa komemoracija u hrvatskoj župi Srca Marijina u Vancouver-u (Canada)

Poprsje Oca Antića izradio je ing. Petar Bulić i poklonio župskoj dvorani.

Živjeti molitvenim životom

druga poruka o. Antića

U prošlom broju 1/73. promatrali smo prvu poruku o. Antića: sakramentalni život. U ovom ćemo članku promotriti njegovu drugu poruku: molitveni život.

Na našem putu prema Bogu vodi nas samo jedna želja: da se sastanemo s Bogom, da s njime živimo.

Po sakramentalnom sastanku — kako rekosmo u prošlom broju — tajna Božja silazi u naš život, prodire u sve naše moći i pobožanstvenije sve naše želje i težnje. U tom susretu s Bogom, Bog nam udjeliće nadnaravni život, svoj Božanski život, svoju ljubav.

Drugi susret s Bogom na putu sjedinjenja jest susret u molitvi. Ovaj sastanak teži da nam život pretvori u život uskog sjedinjenja s Bogom. Molitva je — rekao bih — inicijativa naša po kojoj mi Bogu užvraćamo svoju ljubav, užvraćamo ljubav za ljubav.

Što je molitva?

Molitva je unutarnji pokret prema Bogu. Unutarnji — velim — jer Bog je duh a do duha se dolazi duhom. U smislu klasične definicije — oratio est ascesio mentis ad Deum — moglo bi se stoga reći: molitva je »uzašašće« naše duše k Bogu. Ta klasična definicija shvaćena u svoj punini pojam je prebogat. Možda i premalo obraćamo pažnju na to bogatstvo.

Uzašašće, uzdignuće duše do Boga, to je molitva. Uzašašće, stoga unutarnji pokret penjanja, unutarnji pokret napora, koji završava blagdanom duha u Božjoj prisutnosti, uzajamnim razgovorom, dijalogom s Bogom, izmjenom mišljenja i ljubavi. Molitva je uzašašće koje započinje i pripravlja onaj sastanak koji će u vječnosti postići svoju puninu. Stoga je to uzašašće duše izlazak iz samoga sebe, ulazak u samoću i istodobno ulazak u samoga Boga, uronjavanje u samu intimnost Boga i ostvarivanje našeg prijateljstva s Bogom, što je najutješnije.

Sve je to sadržano u tom unutarnjem pokretu, u uzašašcu duše, koje nazivamo molitvom.

Nadalje, ako kažemo da je molitva uzašašće duše, to zapravo znači da je ona uzašašće duhovnih moći: uma i volje. Ove su moći najvećma angažirane u tom dubokom dinamizmu penjanja, na tom »putu do Boga«, koji ostvaruje uzašašće duše. Um i volja su moći molitve. Iznad svega volja, jer ona izaziva želju za penjanjem i osigurava ustrajnost na tom molitvenom putu. Pa i druge moći čovjeka, podvrgnute duhu, pozvane su da učestvuju u uzašašcu duha i da ne uznenimaju ni um ni volju u penjanju do Boga, sastanku i dijalogu s Bogom. Tako cijeli čovjek sudjeluje u unutarnjem događaju molitve.

Sve smo ovo naveli, da se shvati kako je molitva asketski fenomen, fenomen penjanja, dinamike, života i čin cijelog našeg bića.

Staviti se u molitveni pokret za nas kršćane znači: prisjeti do veličine samoga Boga, znači sresti u Božjoj intimnosti i našoj ličnoj intimnosti životnu tajnu — životno otajstvo — samoga Boga. Za nas kršćane molitva je ulazak u nutrinu Božjeg bića odakle nam proizlazi život i blagoslov.

Molitva je povlastica

Ulazeći ovako duboko u tajnu molitve kršćanin bi se trebao pitati: da li je za mene molitva jedna dužnost, zapovijed ili povlastica, privilegij?

Često se govori o dužnosti, obavezi molitve, ali ljepeš je reći da je molitva — prije nego što je dužnost ili zapovijed — jedno pravo, jedna povlastica. Mi imamo pravo na molitvu. Molitva je povlastica koja ne proizlazi iz našeg ličnog dostojarstva, nego iz Božje dobrote. Da bi se čovjek mogao uznijeti, popeti do Boga, sastati se s Bogom, razgovarati s Bogom, treba da ga netko opunomoći, pozove, vodi, podržava. Sam Bog nas ospozobljuje za molitvu, ovlašćuje nas da molimo, daje nam svjetlost i udjeljuje tu povlasticu.

Povlastica je da se možemo moliti, privilegij je to, da možemo gledati nebo kao kuću Očevu i težiti za sastankom s Bogom kao za Očevim zagrljajem koji preobražava naše bijedno postojanje u blaženi život.

U toj perspektivi molitva-povlastica i molitva-pravo, krije se jedna tajna koja nije, treperi u nama i udiže naše biće. U nama je »netko« — Duh Sveti — koji daje našem životu mogućnost molitve. Mi po Dušu Svetom, koji u nama stanuje, molimo.

Duh se u nama moli i u Njemu mi nazivamo Boga Ocem. Tako kršćanska molitva postaje autentičan susret s Bogom. Tajna — otajstvo — molitve udijeljena nam je po tajni milosti i to ne kao izoliran događaj, nego kao doživljaj koji se ponavlja sve dok ne postane kontinuitet, sve dok ne postane trajno raspoloženje duše, sve dok ne postane život.

* * *

Nakon ovih misli shvatit ćemo drugu poruku o. Antića. On naime duši, koja je »ozbiljno započela svoj duhovni život, svoj duhovni uspon« prema sjedinjenju s Ocem, preporučuje, da »uz pomoć Duha Svetoga nastoji živjeti molitvenim životom« (nakon što ju je već pozvao na sakramentalni život).

Kada je izrazio tu poruku o. Antić je mislio na sve vrste molitve, jer sve vrste zajedno sačinjavaju molitveni život ili bolje vode do cilja da nam cijeli život bude molitva.

Vrste molitve

Prvi potez kršćanske molitve je misao na Boga. Kršćanin — darom milosti sv. krštenja — često misli na Boga. Dobro je u životu obratiti pažnju na tu misao na Boga kako bi ona bila s pristankom volje i umeta postala askeza duhovnog života.

Misao na Boga slijedi jednostavna forma kršćanske molitve a to je **usmena molitva**.

Kada kršćani kažu da mole, misle na usmenu molitvu. U definiciji molitve istakli smo da je molitva unutarnji pokret duše prema Bogu. No rekli smo i to da ta molitva traži suradnju svih drugih moći da bi se duša mirno popela do Boga, uzašla do Boga. U usmenoj se molitvi baš ta suradnja realizira. U toj molitvi i naša materijalnost uznosi kult Bogu. Danas — dok se jezik i tijelo čovjeka toliko profaniraju — toliko nam je potrebno da usmena molitva posveti naše usne i naše tjelesno čovještvo, da na sebi nose izraz bića koje moli i molitvu proživljava.

Ta usmena molitva može biti osobna ili privatna i liturgijska. Osobna molitva — osobni susret s Bogom — teži za ostvarenjem Krista i tajne Crkve u osobnom životu. Liturgijska molitva — sv. misa i časoslov — je društvena i javna molitva Crkve koja teži za ostvarenjem Krista i Crkve u zajednici. Te dvije vrste molitve II. vat. koncil u Konstituciji o sv. liturgiji posebno ističe. Liturgijska molitva se ističe kao vrhunac djelatnosti Crkve i izvor njezine snage. A privatna, osobna molitva kao dijalog s Ocem u tajnosti. (K. L. 10, 11, 12).

Iako spomenute molitve sačinjavaju dvije vrste molitve ipak na molitvenom putu, na putu posvećenja, one moraju biti prisutne u svakoj kršćanskoj duši i združene kako među sobom tako i s unutarnjom molitvom da bi molitva postala izvor duhovnog života, sam život.

U usmenoj molitvi prvotno mjesto zauzima euharistijska molitva.

Rekli smo da je tajna molitve darovana našem životu po tajni milosti. A kako tajna molitve postaje naša tajna — naše otajstvo? Po tajni Kristove molitve. U tajni Utjelovljenja mi primamo dar i povlasticu molitve. Isus Krist je utjelovljenje molitve. Isus Krist je u svojoj Crkvi zauvijek inkarnirao molitvu. A ta tajna molitve u svim svojim oblicima (klanjanje, zahvala, zadovoljština i prošnja) obavlja se neprestano.

U euharistijskoj molitvi svi smo uključeni i svi ostvarujemo Krista i Crkvu po toj molitvi. Ta molitva ulazi u naš život ne samo kao divna forma usmene molitve, nego kao molitva po kojoj idemo u susret Bogu dajući mu sve što možemo dati i primajući od Njega sve što možemo primiti. U tom smislu euharistijska molitva zauzima svoj primat na polju usmene molitve i nameće kršćanima da prisustvuju sv. misi ne pasivno, nego aktivno, cijelom dušom, cijelim bićem, da tu molitvu vrše živim sudjelovanjem, vidljivo je ispolje i odraze u svom životu i asketski vrednuju. (K. L. 48). Koliko nam je potrebna takva molitva! Ali sigurni smo, da će samo po takvoj molitvi kršćanin pronaći potpuni smisao Crkve, smisao Krista, smisao Boga.

Osim spomenutih usmenih molitava postoji i mislena molitva — razmatranje.

Dok nas usmena molitva uvodi i stavlja u objektivnu stvarnost molitve, mislena molitva pomaže duši kako bi se sva zauzela traženjem Boga, težnjom za Bogom, poznavanjem Boga, posjedovanjem Boga.

Mislena molitva može biti: diskursivna, afektivna, kontemplativna.

Diskursivna molitva — koju obično nazivamo razmatranje — sastoji se u nastojanju da se u sabranoći zaustavimo na promatranju jedne božanske istine ili istine povezane božanskim životom, na promatranju Božjeg zakona, njegovih milosti i tako iz te molitve duša sebi crpi hranu, svjetlo, snagu, odluke. Ta molitva vodi dušu ka boljem poznavanju i štovanju Boga. Izaziva u duši želju za Bogom i sve većma je približuje Bogu.

Druga mislena molitva inzistira više na afektima (osjećajima). Tu duša ne teži toliko za dubljim poznavanjem Boga, koliko nastoji da bi svoju volju, svoje srce, približila Bogu i kušala ljubavlju tajne Božje, kako bi iz ljubavi predala Bogu svoje srce, svoj život, kako bi se uvjerila koliko je Bog voli, i koliko želi da ga se ljubi. U toj molitvi duša se ne upušta u mnoštvo misli već se prepusta čistoj ljubavi — afektima.

Ta afektivna molitva ima veliku važnost u duhovnom životu jer po njoj naše srce i duša uranjaju u želju za Bogom i ljubav prema Bogu. Ta molitva malo po malo umanjuje našu privezanost uz zemaljsko, a povećava privezanost uz Boga.

Treći način mislene molitve je kontemplacija. U toj molitvi duša — umjesto da se zauzima mnogim mislima ili afektima — sva je zauzeta vedrom mišlju o Bogu. U toj se molitvi duša odmara u Bogu, ona se u Bogu »širi«, u Bogu diše. Po toj molitvi duša asketskim penjanjem dolazi do zaključka da je izvan Boga sve ništa. To je plod postepenog proživljavanja molitve. Takvim je dušama molitva život a život molitva.

Ovo je ukratko molitveni put i molitveni život o. Antića. On je taj put prešao i stoga ga dobro poznao. Zato ga i osobi koja mu se povjerila predlaže kao život duše i kao put uskog sjedinjenja s Bogom. Sam o. Antić je u zadnjim godinama života od Boga isprosio i postigao kontemplativnu molitvu ili molitvu mira.

* * *

Nakon ovih misli o molitvi, o vrstama i stupnjima molitve, možemo se zapitati: kako dakle treba moliti? Da li je danas uopće moguće pravo moliti?

Odgovor je ovaj: svaki kršćanin treba biti uvjeren i svjestan da ovaj put molitve ne samo da mu je otvoren, nego ima pravo i dužnost ići tim putem.

Svaki kršćanin, jer je dijete Božje, ne može se i ne smije odreći tog postepenog uspinjanja prema intimnosti sa svojim nebeskim Ocem jer bi se time ujedno odrekao svojeg kršćanstva. Kršćanin živi ako moli, a »umire« ako prestane moliti.

o. Ladislav Marković

Fra Ante Antić na obalama Pacifika

U dalekoj Canadi, u gradu Vancouveru postoji hrvatska župa Srca Marijina. Tu župsku zajednicu vodi hrvatski franjevac o. Bone Prcela. Prije nekoliko dana poslao nam je izvještaj o proslavi osme obljetnice smrti o. Antića:

»Naša župska zajednica doživjela je ovih dana slavlje koje je oduševilo Hrvate ovoga grada. S oltara i pismeno vjernici su bili obaviješteni o proslavi u čast o. fra Ante Antića. Ta proslava bila je 4. ožujka 1973., prigodom osme obljetnice njegove smrti. Nekoliko dana prije proslave vjernici su mogli nabaviti i pročitati životopis ovog Božjeg ugodnika.

U nedjelju, 4. ožujka, bilo je govora o osobi o. Antića. No, glavna svečanost održana je navečer istoga dana u crkvenoj dvorani koja je bila svečano uređena za tu prigodu. Sama dvorana bila je dupkom puna djece, mladića, djevojaka, muževa i žena.

Program je bio veoma raznolik i bogat. Svečanost je uvodnim pozdravom otvorio o. župnik. Zatim je otkiveno poprsje oca Antića koje je izradio ing. Petar Bulić, umjetnik koji je svoje radove izlagao i u Australiji na »Festival of Arts«. Ovo će poprsje oca Antića stalno stajati u crkvenoj dvorani.

Glazbeni dio programa sastojao se od hrvatske himne, fragmenata iz glazbenog opusa Händela, Zajca, Klobučara. Pjevalo je mješoviti crkveni zbor, dječji zbor, te solo g. Franjo Mihalić.

Svoja sjećanja na oca Antića iznijela je gospoda Nada Borović u predavanju 'Moderno doba i otac fra Ante Antić'. 'Život, osoba i djelo oca Antića' bilo je predavanje gospode Marije Matek, koja je kao studentica poznavala o. Antića.

Svečanost je završila s 'Tebe Boga hvalimo'.

Značajno je da je ova proslava u Vancouveru prva komemoracija o. Antića izvan domovine i to na obalama Tihog oceana.

Pjevački zbor

O. župnik otkriva poprsje

Pozdravni govor oca župnika

Draga braćo i sestre!

Često puta sam vam upravljao svoj pozdrav. Bilo je to u raznim prigodama i na raznim svečanostima. Ali da budem iskren, usuđujem se reći, da mi je malo koja prigoda bila tako duboko usađena u srce i tako bliska srcu kao ova večerašnja. Osjetio sam na sebi kao student bogoslovije, a kasnije kao svećenik, što je ljubav, dobrota, svetost i blagost o. Antića.

Ovu večer i cijeli ovaj dan posvetili smo uspomeni velikog, svetog čovjeka, hrvatskog franjevca dobrog oca fra Ante Antića. Rekoh uspomeni, ali ne želim da ovo bude samo uspomena, nego da o. Antić bude stvarnost među nama. Njegov duh ljubavi neka bude u nama i među nama. To nam je potrebno, jer nas ljubav ujedinjuje u jedno. Njegova bratska ljubav, njegova požrtvovnost, njegov osjećaj za brata čovjeka, njegova utješna riječ, za svakoga neka postane stvarnost i među nama ovdje, daleko na obalama Pacifika...

Želio bih da lik ovog dobrog čovjeka bude trajno prisutan među nama. Svojoj djeci govorite o ovom velikanu duha. Neka njegov primjer bude i za njih poticaj na dobro. Podižući ovo poprsje, kao trajni spomen na oca Antića, želimo izraziti duboku ljubav i poštovanje prema ovom Božjem čovjeku...

A našem ocu Magistru — dobrom ocu Antiću preporučujemo našu hrvatsku župu u ovom gradu na kraju Kanade. Neka svojim zagovorom kod Gospodina Boga posreduje za sve članove ove naše župske zajednice...

Dragi oče Antiću, moli za ovu hrvatsku župu! Brini se za nju!

o. fra Bone Prcela

Život, osoba i djelo O. Antića

Stoljećima su glasoviti mudraci razbijali svoje pametne glave o smislu ljudskog egzistiranja na zemlji. Razbijaju ih i danas. I mi sami često puta razmišljamo zašto smo stvoreni. Koji je smisao našeg postojanja? — O. Antić je znao jednostavno odgovoriti na to pitanje. Njegov odgovor je njegov cijeli život. Nije pisao filozofskih rasprava, niti velikorječitih izreka. Nema u njega velikih pothvata, revolucionarnih i obnoviteljskih misli, ni silovitih zanosa i potresa.

Ljubiti ljudi i služiti im — to je njegov odgovor, to je njegov život.

Bog za njega nije bio starac sijede brade koji sjedi na oblacima, kako ga prikazuju naivni slikari. Bog je Apsolutni koji je sišao u osobi Isusa Krista, u prostor i vrijeme. Tu pred nas. On egzistira u svakoj ljudskoj osobi, u svakom bratu čovjeku. »Tko ljubi bližnjega ispunio je zakon i stoga sve ono što želite da ljudi vama čine, činite tako i vi njima. U tome se sastoji zakon i proroci«, veli Evandelje.

Otac Antić bio je čitav svoj život sjedinjen s Apsolutnim služeći ljudima iz ljubavi. Taj ponizni i skromni redovnik-svećenik bio je čovjek u čijem životu ne bijaše ničeg izuzetnog i bučnog. Jedino možda to što su ga roditelji, kad ga je majka nosila pod srcem, obećali Bogu u znak zahvalnosti što ih je izbavio iz smrtnog pogiblji. Ili možda to što je kod mijenjanja svog krsnog imena, kako je već bio običaj kod redovnika, izvukao triput svoje krsno ime Ante. Poglavar je to shvatio kao volju Božju i dozvolio da mu ostane isto ime ...

... Bio je čovjek kojemu se željelo, moglo i moralno reći sve. Nije izbjegavao dati savjet, pružiti pomoć, voditi i odgajati, a sve je to činio nepatvorenim Kristovom ljubavlju, sav uronjen u Krista i uvijek s Kristom. K njemu su dolazili ljudi svih staleža, zanimanja i uvjerenja. U ovo vrijeme trke, buke, žurbe, nemira i nesigurnosti, njegov je lik ižarivao smirenost, spokojstvo, nadu, utjehu, sigurnost i radosnost.

Gle svetog apsurda! Providnost ga postavila u bučni, industrijski centar Zagreb da uz visoko razvijenu kulturu duha pokazuje kako duhu nisu potrebne nikakve čelične konstrukcije da se može uspinjati do svoje autentične regije, već poprima mala sredstva stavljanja u službu bližnjega, stavljanja u službu savjesnog ispunjavanja svojih svakodnevnih dužnosti.

U njegovu srcu bilo je mjesta za ljudе svih staleža i svih zanimanja, za majku obitelji, za radnika, za intelektualca, svećenika, redovnicu. Svačiji problem bio mu je jednako važan i pristupao mu je kao

da je to jedina stvar na svijetu. Izvodio je satrte iz bezizlaznih životnih situacija, skidao terete s opterećenih savjesti, rješavao kazuse zavađenih s Apsolutnim. Izgrađivao integralne, kompletne, istinske ljudе ...

Pogled na dvoranu

... Glavno polje fra Antina rada bila je isповjedonica. U njoj je prosjedio najljepše svoje vrijeme. Vendra jutra i sutone. Divne ljetne dane i sumrake. Tamo je ustupao mjesto nevidljivom Kristu, a ovaj mu je za uvrat dao milost da čita dno ljudske duše ...

Taj skromni i jednostavni fratar nije se zadovoljio osrednjošću jer ona nije dostoјna Boga. Nastojao je činiti sve savršeno, naravno koliko je to čovjeku uopće moguće. Od pokornika je tražio da što bolje ispunjavaju svoje staleške dužnosti ...

Jednom doći fra Anti nije značilo biti primljen, saslušan, savjetovan — i gotovo. Njegova briga se trajno nastavljala za svakoga. To je gotovo neshvatljivo u ovo vrijeme kad nitko ni za koga nema vremena.

... Malo prije smrti, kad više nije mogao iz kreveta, primao je i dalje, tješio, blagoslivljao ...

Kad je njegovo tijelo bilo postavljeno na odar u samostanskoj kapeli, mimohod nije prestajao ...

A sprovod smo svi doživjeli kao trijumf vjere i nade. Deseci tisuća ljudi, uglavnom sve njegova duhovna djeca, prisustvovalo je zadnjem oproštaju koji je bio zapravo slavlje. I bilo je sasvim naravno da se na kraju spontano izvije iz svih grla »Te Deum — Tebe Boga hvalimo«.

Marija Matek (Udiković)

Moderno doba i skromni otac fra Ante Antić

Konac dvadesetog stoljeća. Nauka, tehnika, modernizacija i automatizacija svuda oko nas. Strojevi rade umjesto čovjeka. Elektronski mozgovi zamjenjuju ljudske. Svet postaje sve manji i manji. Udaljenost se svladava sve većim brzinama. Prema svemiru su učinjeni prvi koraci. Mjesec je osvojen. Ono što je samo mašta jednog Jules Verne-a mogla predvidjeti danas je postalo stvarnošću.

Čovjek je auktor toga vrtoglavog napretka i sam je osvijetljen s mnogo strana prodornim reflektorima znanstvenih dostignuća. Ali kad dođemo do čovjeka znanost nije dovoljna. Jer ima u ljudskom biću dubina koje ni najjače svjetlo znanosti još nije osvijetlilo. **Čovjek je duhovno biće.** Posjeduje svoj materijalni oblik, tijelo, ali i svoje duhovne dimenzije: razum, volju, i dušu. I dok njegov razum pokušava zavladati svijetom, dok se njegova volja pokorava zakonima koje je sam stvorio, njegova duša često ostaje nepoznanica i njemu samome. Čovjekov duhovni život, njegova savjest, moralni vodič ljudskog bića zanemareni su u vrtlogu tehničkog napretka... Mnogi bježe od istine o Bogu, u nadi da će tako izbjegći odgovornost prema njegovim zakonima, da bi samo pojačali svoju bol u praznini na koju nailaze...

... I baš tu, u tišini ispovjetaonica susrećemo se sa ocem Antićem. Za one koji su ga poznavali, koji su imali tu sreću, on je bio velikan duše. Naš pojam velikana, istaknute ličnosti, obuhvaća snažne osobe, pobednike, znanstvenjake, velike političare, umjetnike, filozofe. Njihov je vanjski izgled često odraz njihove nutarnje snage i talenta. Teško je u taj opis uklopiti sitnu figuru bolesnog, pogrbljenog i tihog franjevca, koji je većinu svojih dana proživio u jednostavnoj, ako ne siromašnoj samostanskoj čeliji.

A ipak se istaknuo. Zašto? Zato što su vrijednosti koje je posjedovao postale rijetke i prerijetke u ovoj džungli na asfaltu. I zato tim vrednije i traženje.

Njegova vjera u Stvoritelja, potpuno izvršenje Božjih zapovijedi, apsolutna skromnost i bezgranična ljubav prema bližnjemu — ostvarena njegovom snagom slabog ljudskog tijela kakvo je naše, a na slavu Božju — eto to su kvalitete po kojima se proslavio.

I kao živi primjer ispunjenja onih Božjih riječi: »Tko se uzvisi, bit će ponižen; a tko se ponizi bit će uzvišen«, njegova poniznost donijela mu je uzvišeni dar Gospodnji — sposobnost da vidi u ljudske duše i da po milosti Božjoj liječi te ljudi ljubavlju, smirenjem i potrebnom pomoći.

Ja sam prvi put čula za oca Antića još kao petnaestogodišnja djevojka, kad su neki naši prijatelji govorili o franjevcu kojemu odlaze na ispovijed, i da

treba čekati dane i dane da se dođe na red. Ispovijed kod njega je nešto posebno. Prava, iskrena, potpuna ispunjava, otvaranje duše koje te ispunji neobjašnjivom snagom za nove životne borbe. Nekim učenim svećenicima koje sam poznavala o. Antić je bio ispovjednik i duhovni vođa. Ljudi u velikoj nevolji išli su k njemu da mu se izjadaju. Otac Ante će nekako pomoći.

Možda me potreba predugog čekanja, ili mladenačka neozbiljnost spriječila da pokušam doći do tog franjevca. Uglavnom, ja ga nisam nikad osobno upoznala za njegova života.

A onda smo otputovali u Kanadu. Nakon 5 godina braka, s trogodišnjim djetetom, ostavili smo iza sebe i ono malo materijalnih dobara, roditelje i prijatelje i sve što smo imali i voljeli. Sa dva kofera i bijedim idejama o onome što možemo očekivati u novoj sredini čekali smo u hrvatskom župskom uredu u Beču, dok nam se ne urede avionske karte. I dok smo tako sjedili, padne mi pogled na neku malu knjižicu koja bijaše na stolu »Dobri otac Antić — treptaji srca među tvornicama«. Počela sam čitati. Čudnovato me se dojnila. Zamolila sam o. fra Matu da li bih mogla ponijeti knjigu u hotel. Do sutra, knjiga je bila pročitana, a ja pod snažnim dojmom ličnosti skromnog, čudesnog franjevca. Osjetila sam da nam otac Antić može pomoći. Kad je opterećen ograničenošću ljudskog tijela, učinio divna djela, kolika će biti njegova snaga kada je sjedinjen s Bogom? I tako smo mu se svi troje počeli moliti. I još mu se danas molimo. Pomašao nam je na svakom koraku. Danas se to moderne kaže da smo došli u pravo vrijeme, da smo imali sreću, da smo imali zahvalne profesije, itd. Sve same sretne slučajnosti. Duboko u sebi ja sam zahvalna o. Antiću na pomoći u svemu i na moralnoj podršci u teškim časovima. Pa i onda kad je bilo toliko teško da su situacije izgledale bezizlazne, stvari bi se okrenule na dobro.

Moja je velika želja da doživim proglašenje svetim oca Antića. Bezbrojni posjetioci njegova groba i ljudi koji javljaju o ispunjenju svojih molbi, doprinijet će tome. Kad se to dogodi za mene i za one koji su ga poznavali, pojam sveca, postat će mnogo bliži i ljudskiji, ali time i uzvišeniji. A Hrvatima će se upaliti još jedna svjeća na oltaru njihove odanosti Crkvi Kristovoj. A otac Antić bi bio najsretniji kad bi ljudi iz njegova primjera naučili vrijednost skromnosti, poniznosti i žrtve u svom svakodnevnom, običnom životu. Njemu bi bilo na radost, a ljudima na korist.

Nada Borović

Stigao nam je zanimljivi dopis

U travnju ove godine stiglo nam je jedno veoma zanimljivo pismo. Dopuštenjem autora uvrštavamo ga doslovno. Sigurni smo da će pobuditi živu pažnju kod svih koji su poznavali oca Antića.

Velečasni oče vicepostulatore!

U ožujku ove godine navršilo se osam godina otako je preminuo naš dobar otac Antić. Kroz tih osam godina zapažao sam i u svojem osobnom životnom ambijentu, i u krugu katoličkog duhovnog života u Zagrebu, i u ozračju duhovnosti hrvatske sredine uopće, zapažao sam da nam bez oca Antića nešto manjka, zapažao sam neku prazninu, tešku i sudbonosnu, ali tu prazninu nisam znao definirati. Nisam je mogao misliti zaokružiti, nisam mogao reći u čem se zapravo sastoji. Danas, osam godina poslije smrti oca Ante, pojmovi o tome, što smo njegovim odlaskom iz naše sredine izgubili, u meni su se pomalo iskrstalizirali, pa mislim da Vam o tome mogu nešto reći.

Problem se postavio pred me vrlo konkretno i oštrot. Dok je o. Antić bio među nama, duhovno vodstvo bilo mi je osigurano. Kad bi me moja zemaljska staza naglo iznenadila nepredviđenim i nepredvidivim zaprekama, kad bi me život zaskočio svojim zamršenim i nerasplesitim spletovima i zapletajima, otišao bih o. Antiću, i on bi mi uvijek dao sigurnu orijentaciju, razmršio bi inače nerazmršivo klupko. Trebalo je da trpim? Dobro, trpio sam, ali bi mi jasni, nadnaravni i sigurni pogled oca Antića već unaprijed uklonio polovicu trpljenja, otupio bi oštricu patnje. Bilo mi je u svim tim situacijama jasno: preko Antića govoriti mi Bog. U tom sam bio siguran ne samo ja, nego i svi koji su se Antiću obraćali. Bio je dostatan i kraci razgovor s o. Antonom u njegovoj jednostavnoj sobici, i već smo osjetili da nas okružuje nadnaravna atmosfera, bili smo duboko prožeti uvjerenjem da je u djelokrugu tog poniznog svećenika prisutan Bog, bili smo naprsto uronjeni u nadnaravni svijet. A kad bi se činilo da je teškoča, koja me je dovela Antiću, previše teška, kad bi mi zbog svoje neizvjesnosti zaprijetile egzistencijalnom tjeskobom, **tada bi oca Antu uporno molio da se zauzme za me kod Gospodina. — Hoću, sinko, hoću, sinko! — odgovorio bi. I teškoće bi nestalo.**

Osam godina o. Antića nema među nama. **Tražio sam nekoga, tko bi bio sličan Antiću. Nisam ga našao. Ni do danas.** Želio sam da bi mi netko znao govoriti nadnaravnim jezikom, jezikom kojim duši treba govoriti, i koji duša razumije. Malo ih je vješto tom jeziku. Antić je bio vješt, jer je uistinu bio svet. Želio bih da postoji među nama netko, koji bi mi mogao u svim životnim prijelomima, često, barem naizgled, bezumnim i desperatnim, pružiti uvijek onako efikasnú pomoć, kao o. Antić, ali toga nisam uspio pronaći.

Tek sada, osam godina poslije smrti o. Antića, vidim što smo s njim izgubili. Tek sada su mi uočljive konture praznine koja nas je odlaskom o. Antića iznenada prepustila našoj vlastitoj osami.

Tek sada pravo razumijem da je o. Antić bio veliki Božji dar našem gradu, našem vremenu i našem hrvatskom narodu. Tek sada pravo shvaćam da nam ga je Providnost Božja poslala svjesno i planski. Manjak svetaca, veliki je manjak. Čitao sam u vašem listu »Dobri otac Antić«, u broju 1. god. 1973., riječi nadbiskupa Franića, koje je napisao još 1965. godine, a glase: »Fra Ante Antić je doselio u Zagreb iz svoje kamenite i siromašne Dalmacije. Doseljenik redovito nije dobro primljen od starosjedilaca. To opažamo i danas. Ali o. Ante Antić je i u Zagrebu, dapače bih rekao baš najviše u Zagrebu, našao priznanje za svoj visoko kreposni život. On je tu uživao veliki ugled.« Te riječi, po vanjskom izgledu jednostavne, nisu izrečene bez karizme koja prati službene crkvene osobe. Te riječi me utvrđuju u mom dubokom uvjerenju, koje sam stekao promatranjem događaja i činjenica, u uvjerenju, da je Providnost dovela o. Antića u središte hrvatskog naroda i smisljeno i planski.

Gledam oko sebe. Kako bi nekim radnicima u katoličkom javnom životu dobro došli savjeti o. Antića. Ali njega nema među nama, a njegova odsutnost je za nas veliki gubitak. Međutim, jadikovanje ne koristi. Zar se ne bi našao netko, koji bi nam pružio sintezu Antićevih duhovnih ideja? To bi u svakom slučaju morao biti netko, koga je o. Antić duhovno vodio. Nai-mje, čitam u vašem listu duhovne spise, duhovne misli o. Antića. Iz toga se još ne može stvoriti jedna zaokružena sinteza o njemu. Drugo je biti pisac, a drugo je biti svetac. Čujem da postoji »Društvo prijatelja o. Antića«. Zar nam ne bi mogao netko od njih, potpomognut od ostalih poznavalaca o. Ante, orisati u jedno jasnoj sintezi autentični Antićev duhovni lik i temeljne smjernice njegova duhovnog vodstva? Te smjernice, poruke Božjeg Duha, upravljene specifično našem vremenu i prostoru, olakšale bi nam snalaženje u konkretno našem duhovnom egzistiranju, pospješile bi naše usmjerivanje prema Kristu.

Spomenut će još jedan razlog za taj zahtjev.

Pred nekoliko godina čitao sam u jednom našem katoličkom listu, da je o. Antić bio doduše duhovno-svetičke ličnosti, ali da bi se njegova utjecajna svest mogla staviti u svako razdoblje kršćanske povijesti, da nije imala značajke posebno udešene našem vremenu. Nikako ne mislim reći da pisac nije imao dobre nakane dok je pisao te retke, ali ipak držim da je njegova misao netočna, da ne odgovara istini.

Po svoj prilici da dotični pisac nije Antić izbliže poznavao. Ne mislim ovdje razvijati neku studiju o tom pitanju. Nanizat ću samo nekoliko misli, koje mi se neposredno nameću kao odgovor. O. Antić je toliko pazio na zdravlje pokornika, toliko je, vodeći duše, davao važnosti naravnoj psihologiji, kako to ne susrećemo kod prijašnjih svetačkih osoba, Istina je, onda psihologija, bilo u svojoj eksperimentalnoj formi, bilo u formi karakterologije, bilo u formi psihoanalize ili psihijatrije, nije bila razvijena, ali već ta činjenica da se Antić, vodeći duše, tako obilno služio rezultatima moderne znanosti, stavlja na njegovo duhovno vodstvo pečat našega vremena. Nadalje, Antić je, vodeći k Bogu današnjeg čovjeka, toliko poštovao individualne crte pokornika, toliko je mijenjao svoje odluke, zbog toga, da se prilagodi vodstvu kojim sam Duh Sveti vodi dotičnu dušu, da u tom nužno moramo gledati oznaku duhovnog vodstva koje pripada baš današnjem vremenu, u kojem je vjernik izložen naglim, čestim i dubokim promjenama i civilne i duhovne atmosfere u kojoj živi. A najjači adut za priznavanje činjenice da **Antićevo duhovno vodstvo nosi na sebi značajke udešene baš našem vremenu**, nalazimo u njegovom pozitivnom nacrtu duhovnog života, u nacrtu koji je predlagao današnjim ljudima, koji žive u prilikama različitim od onih u prošlim vremenima. Današnji tempo života, u čitavom svijetu, nervozan je i brz. Samo rad i rad, inače si izbačen iz stroja. Kako u tim okolnostim aplicirati Evandelje? O. Antić se u tom pokazao pravim majstorom. Svakome je znao predložiti vrlo jednostavan plan koji će sigurno dovesti do uspjeha. Plan u sebi veoma dubok i solidan, kao što je duboko i solidno Evandelje, a u isto doba vrlo jednostavan, prihvatljiv i ostvariv, kao što je jednostavno, prihvatljivo i ostvarivo Evandelje.

Kao temelj duhovnog života, o. Antić je tražio izričito vjeru, ufanje i ljubav. A živa vjera, čvrsto pouzdanje i žarka ljubav, bili su također potka svih ostalih njegovih duhovnih uputa, savjeta i zahtjeva uopće. Sve je to pokornik morao izraziti u permanentnoj ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu. Dakle, dvije prve i najvažnije zapovijedi. U praksi, svelo se sve to na ljubav prema bližnjemu, kao na najautentičniji izraz ljubavi prema Bogu. — Sinko, kćerce, oštroti ti zabranjujem dvije stvari: da govorиш o sebi (da ističeš sebe) i da govorиш protiv drugoga. U tom bio je veoma strog. Ni jednu riječ o sebi; nikada ni jednu riječ protiv drugoga. Pokornik, koji je u tom slušao o. Antu, najednom bi opazio da pomalo briše u sebi oholost i da uistinu ljubi bližnjega. Opazio bi da se vrlo brzo i relativno lagano uspinje prema kršćanskom savršenstvu. Upute oca Ante nisu nimalo kočile ili prekidale pokornikov brzi i nervozni rad kakav diktira moderno vrijeme. Nisu ga nimalo iscrpljavale. Dapače. Njegov rad za strojem u tvornici, ili tipkanje za uredskim stolom, nisu više bili tako teški i iscrpljujući. Primanje sakramenata, pobožnost Srcu Isusovu i Marijinu, vjernost Crkvi, djela poniznog služenja bližnjemu, djela milosrđa prema bližnjemu, što je sve o. Antić preporučivao, pretvarala su pokornikov život u jedan sretan život. Možda je pokornik vrhunac radosti doživljavao onda, kad bi **u razgovoru s o. Antonom osjetio da mu je Bog veoma blizu, da mu govori razgovijetno, vrlo razgovijetno...** posredstvom dobrog oca Ante.

Ali o. Antića među nama tu na zemlji više nema. Njegova zamjenika, koji bi njemu bio ravan, nema.

Tek sada vidim tko je o. Antić bio.

Velečasni oče vicepostulatore, završavam. U spremanju materijala za beatifikaciju oca Ante, možda će Vam ova zapažanja i sugestije dobro doći.

Srdačno Vas pozdravlja

prof. dr. T.

Primili smo još jedan dopis

Predavanje o O. Antiću na Vatikanskoj radio postaji prije nekoliko dana ponukalo me, da o pokojniku priopćim vlč. Naslovu za eventualnu porabu ovaj slučaj, primjer pokojnikove skrušenosti i poniznosti:

Otac Antić je svojevremeno držao duhovne vježbe čč. ss. Kćeri Milosrđa u Šestinama. Noćio je na župnom dvoru — Šestine, gdje sam bio tada župnik. Duhovnim vježbama prisustvovao sam i ja. Govorio je vrlo originalno, razvijao misli u svom posebnom stilu i zanimljivo. No to nije važno. Karakteristično za njegovu duhovnost čini mi se ovo:

Svaki dan, kad bi uvečer došao noćiti u župni dvor, najprije bi zamolio svetu ispojed. Obavili bismo je u velikoj sobi zvanoj palača. Ja bih sjeo, a Otac Antić bi se prostro preda mnom po podu, poljubio pod —

tada započeo svoju ispojed: jasnim riječima optužio se, a onda pokajao i zamolio odrješenje uz pokoru.

Ja sam bio iznenaden, što to čini svaki dan, pa sam po knjigama duhovnog sadržaja tražio i mozgao, što bih mu navečer mogao primjerenog reći. I primao je riječi pažljivo i ponizno.

Sigurno su Vam poznate te stvari o Ocu Antiću s drugih strana, ali eto kako spomenuh, slušajući na vatikanskoj radio-postaji predavanje o postupku koji je započet za njegovo proglašenje blaženim, nisam se mogao otresti misli, da Vam to saopćim, što mi je iz njegova života često pred očima. Sada sam počeo u bolesti preporučat se i u njegov zagovor kod Boga.

Bratski pozdravljam s čestitkom za sv. uskrsne blagdane i ostajem odani u Kristu.

Rijeka, dne 19. IV. 1973.

Dr Ivan Dukić

M. Gorki 66/III

Blago onima, koji su čista srca...

Čistoća — najdelikatnije područje i najteža krepšt... Evo kako je na nju sa svom ozbiljnošću gledao i za nju se borio naš fra Ante: Čitamo u bilješkama iz njegovih duhovnih vježbi koje je obavljao 1927. g.

»S pomoću blažene i neoskrnjene Majke i svetih odvjetnika osobito ču ljubiti ovaj zavjet sv. čistoće i slijediti svoju nebesku Majku. Zato ču uvijek:

1) najpomnije čuvati svetu čistoću duše, tijela, srca i pameti, da budem vazda čisti stan presv. Trojstva koje se nastanjuje samo u čistim srcima.

2) Osobito ču nastojati oko pobožnosti prema Presv. Sakramentu, Neoskrnjrenom Začeću presvete Majke...

3) S pomoću blažene Majke brižno ču svagdje čuvati, mrtviti i nutarnja i vanjska osjetila, navlastito oči i jezik.

4) Osobe drugog spola, pa bile koje mu drago, nigda neću gledati niti igdje upirati svoje oči.

5) Sa spomenutim osobama govorit ču jedino iz potrebe: ex caritate, ex obligatione. U govoru ču biti kratak, odmjeran, ozbiljan... imajući na pameti Propetoga Gospodina.

6) Sjećaj se one: Nec Samsone fortior, nec Salomone sapientior, nec Davide sanctior... Zato ču se s pomoću Blažene Majke čuvati posebnog prijateljstva bilo s kim, osobito s osobama drugog spola. Solus cum Domino solo!

7) U napastima protiv svete čistoće odmah ču se uteći Presvetom Srcu Isusovu i Majci, Ranama Gospodnjim, svetom Josipu...

No fra Ante se ne zaustavlja u svojim razmišljanjima i odlukama samo na tome, već ide dalje:

»Osjetnost — nježnost to je moja naravna sklonost (strana, koja se ne pazi i nije podložna razumu, pogoduje nečistoći i pogibeljna je jako). S pomoću Božjom i zaštitom Neoskrnjene Djevice Majke čuvat ču se i paziti da nigda ne prelazim granice pravila, redovničko-svećeničke ozbiljnosti, dostojanstva i svesti.

1) Svakih nježnih riječi čuvat ču se pa i na ispovjedi.

2) Izbjegavat ču svaku sklonost, simpatiju.

3) Sklonost svoje blage i nježne naravi ispravljat ču i krotiti uz milost Božju i Majke. Prema svakome obaviti što traži dužnost, te odmah s Gospodinom poći k svome poslu.«

Mnogo je svjedočanstava o fra Antinim krepštima, ali posebno danas, u doba velike moralne pokvarjenosti i kolebanja, privlači duše jakost upravo u ovoj krepsti.

Evo nekih usput sakupljenih zapažanja: Fra Ante je bio tako čedan i ponizan... Sjećamo ga se uvijek pognutih ramena i oborenih očiju. Ali u tom držanju nije bilo ništa namještenoga ili odbijajućega. Naprotiv, kad je on govorio duši, njegov pogled nije kolebao, nije bio mekan i popustljiv već pronicav, dubok i nadasve čist. I o nečistim stvarima znao je govoriti na čist način, ne mijenjajući glasa, sagibači se nad ljudsku bijedu, jer ništa ljudsko nije mu

bilo strano. Zato je njemu mogao svatko sve reći, jer je znao da će u fra Anti naći milosrde, razumijevanje, poziv na oproštenje... pa bili grijesi i padovi ne znam kakvi. S koliko je mirnoće i takta znao govoriti o najdelikatnijim stvarima unoseći u dušu mir, da ih povede u visine. Svojih odluka stvorenih u mладости držao se dosljedno, tako da se doista na njemu obistinila ona: Čistima je sve čisto. Čiste duše samo Boga ljube, samo Boga imaju pred očima, samo Bogu služe ili još bolje samo u Bogu stvarno borave.

Eto, svrha ovog članka jest da nas potakne, upozori, privuče idealu čistoće u svim vidovima našeg života — jer »Blago onima, koji su čista srca — oni će Boga gledati...«

S V E T O S T — J E D I N A S R E T N A S T V A R N O S T

Tu stvarnost svijet neće i nije htio nikada razumjeti. Samo su sveci ovdje na zemlji pravo sretni. Imalih duša koje katkada misle da je svetost slava ali uvijek gorka i porazna, koja će u nebu biti nagrađena, ali dotele na zemlji ne treba računati na mir niti na neku relativnu sreću za kojom se ipak žeda. To je neispravno mišljenje.

Sjedinjenje s Bogom oslobođa dušu od taštih zemaljskih laži i iluzija, ali je u isto vrijeme obasjava svjetлом i tajnom snagom koja nadoknade sve žrtve. Božanska ljubav po svojoj naravi posjeduje dar da pretvara zemaljske gorčine u nešto »nebesko«. Trpljenje i muke svetaca baš su po tome različite naravi od naših muka koje su vrlo često okrugljene i prozaičnije. Tako je sv. Mala Terezija govorila: »Došla sam do toga da ne mogu više trpjjeti, nego sam sve trpljenje obratila u radost. Moje male patnje donesu mi malih radosti, a moje velike patnje mi pribavljaju velikih radosti.«

Treba istaknuti da su najsretniji oni koji najviše trpe. Križ ih čini sličnim Isusu, koji je zalog istomišljenosti s divnim Njegovim Srcem.

Jest, ponavljam, najsretniji su oni koji su najveći patnici počevši od Marije, Kraljice boli i mučenika. Nitko, osim Isusa, nije trpio kao Marija. Prava sreća kršćanina nije u pomanjkanju križeva, nego u posjedovanju Isusa. S njim bi i pakao bio nebo! Bez Njega bi i nebo bilo pakao! Tko je sretniji od sv. Franje Asiškoga, velikog siromaha ili od svete Marije Margarete, žrtve ljubavi? U tom životu svetosti čovjek ne nosi sam svojih križeva, nosi ih Krist s nama, nosi više nego mi.

Kršćanske duše, ne bojte se križeva! Srce Isusovo vas ljubi... Ono neće satrti vaših ramena teretom iznad vaših sila.

»Mala dušo,« govori Srce Isusovo, »ne dršći ćemo zajedno. Ja ču nositi tvoje oluje i tebe, a ti ćeš trpjjeti... ti ćeš pjevati, uvijek u miru na mome Srcu.«

Naprijed!

Recite: »Želim piti iz toga kaleža i svoje gorčine i svoje radosti!«

Osam godina nakon smrti

Spomen na o. Antića prigodom osme obljetnice njegove smrti znak je njegove žive prisutnosti među nama. Uspomena na život pravednika i nakon utihnuća njegove ovozemaljske pojavnosti još uvijek je svježa i živa. Poput bujice naviru sjećanja na ovog jednostavnog i skromnog čovjeka koji nas zaduži svojom dobrotom. Kao na filmskoj vrpci redaju se prizori milosnih susreta s fratom iz Vrbanićeve. Njegova riječ koja je blažila, svjetovala, bодrila i poticala kao da i sada zvoni u našim ušima: »Sinko, kćerce, Bog te voli.«

Taj čovjekoljubac u nesebičnom sebedarju založio je sebe na Božjoj kladionici kako bi od znatiželjnih namjernika punih osrednjosti učinio svjetlonoše i promicatelje Božje poruke. Dobrost koja se zrcalila u prodornu oku pognutog redovnika bila je znak nehotične punine i spasenjske snage kojoj je izvoriste Otajstveni Krist.

Njegova služba osnivala se na pozivu onoga koji je Zov-Riječ. Njegova poslanost bila je smislen izričaj u poslanju Isusa Krista i suposlanosti s njime. Otuda ona njegova založitost i ljubav spram običnih ljudi da ih sa svom zahtjevnošću privuče Kristu.

A onima koji su obnevidjeli na raskrižjima svijeta i sudarištima života htio je biti smjerokaz na putu u Život bez svršetka. One koji su klonuli u kršćanskem samopotrđivanju, kao suhi kamen u koritu vremena, pozivao je na samosvojnost u predanju Onome koji je sebe predao za nas.

Njegova sobica bijaše okupljalište mnogovrsnih i mnogobrojnih stradalnika, ali i preobrazbena točka onih koji su sa svom učinkovitošću ozbiljivali savjete Božjega čovjeka u nesigurnom hodu nad ponorima života i vremena. Njegov grob u kripti Majke Božje Lurdske mjesto je cvijeća i svijeća, ali i tihe molitve za zagovor kod Svetogog.

Prizori s komemoracije 3. ožujka 1973.

Komemoracija prigodom osme obljetnice smrti o. Ante Antića

Dana 3. ožujka 1973. u 19 sati održana je u svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, komemoracija prigodom osme obljetnice smrti o. Ante Antića.

Svečanosti je prisustvovalo nekoliko stotina vjernika. Među njima bio je velik broj onih kojima je o. Antić bio duhovni voda i isповjednik.

Ova se komemoracija razlikovala od prijašnjih i po zamisli i po izvedbi. Mladi su uglavnom bili protagonisti ovog spomena. Zbog toga se pristupilo Antiću na jedan nov, dosad neuobičajen način. Pokušalo se kroz pjesmu i u pjesmi, bilo glazbom ili stihom, doživjeti ovaj svima nama dragi lik. Postoji stanovita sličnost i podudarnost između fra Ante i poetičnosti, njegova života i pjesme; ne toliko što bi fra Ante bio pjesnik, koliko je njegov stav bio poetičan, otvoren sveukupnosti zbilje, cjelevitoj stvarnosti, a upravo je to jedna od bitnih oznaka poetičnosti, poezije, pjesme.

Put koji polazi od običnosti, malih stvari, sitnih detalja i dosiže punost u dubini bitka, jest put kojim ide pjesma, ali put kojim je išao fra Ante. Ovaj prvi da obveseli i raspoloži život, a ovaj drugi da ga krije usmjeri, okristovi.

Za komemoraciju je tiskan i posebni program svečanosti koji je podijeljen prisutnima. Da bi se dobila što potpunija slika proslave i za naše čitatelje koji nisu prisustvovali proslavi osme obljetnice smrti taj program donosimo u cijelosti.

PROGRAM

Komemoracija započinje koncelebracijom koju predvodi i prigodnu homiliju drži o. Tomislav dr. Šagi-Bunić

za vrijeme Mise

ulaz:

G. Walther: *KONCERT U h-MOLU, I. ST.*
orgulje s. I. Malinka

prikazanje:

J. Gallus: *ECCE QUOMODO MORITUR IUSTUS,*
pjeva zbor MBL pod ravnjanjem Mo.
A. Milanovića

pričest:

Stradella: *O BOZE SMILUI SE (PIETA SIGNORE),*
pjeva bariton M. Rajčić

na kraju mise:

K. Odak: *HVALI DUŠE MOJA GOSPODA,*
pjeva zbor MBL

poslijе mise:

V. Jelić: *CANTATE DOMINO*, koncert za alt i
orgulje; pjeva s. C. Pleša
pratnja s. I. Malinka

J. Župić: *ON JE POKAZIVAO PUT*, predavanje

A. Antić: *PORUKE, MISLI, SAVJETI*, čita M.
Babić

G. F. Handel: *LARGO*, violina B. Blašković orgu-
lje M. Čirko

PJESAN STVORENJA, recital, izvodi grupa stu-
denata

J. S. Bach: *TOCCATA U d-MOLU*
orgulje s. I. Malinka

Nakon dvosatnog programa vjernici su napu-
štajući Antićev grob izrekli još jedno »hvala« i
vapaj za pomoć i zagovor kod Gospodina. A svje-
će na grobu gorjele su dugo u noć.

Fra Ante...

dobri otac Antić...

tranjevac

Grupa studenata koja se okuplja oko svetišta Majke Božje Lurdske u Zagrebu izvela je recital »Pjesan stvorenja«. Recital je priredio fra Dinko Aračić, a za ovu ga je prigodu vrlo uspješno režirao student arhitekture Krešimir Tičić. Iz tog recitala za naše čitatelje donosimo završni stavak koji je posvećen našem fra Anti.

Hvaljen budi, Gospodine moj,
Po bratu našem Anti
Kojega si nam dao bliza, dobra i draga.
Njegova dobrota i ljubav
Odsjev su, Svevišnji, tvoje Dobrote i Ljubavi.

- Hvala ti Gospode:
za susret s čovjekom naših dana
 - s uzorom svakidašnjice
 - s ocem brižnih,
 - gladnih,
 - tužnih.
 - osamljenih,
 - jadnih,
 - bolesnih,
 - ostavljenih,
 - neizlječivih,
 - ushićenih i zatočenih.

(J. Šimunov)

- Tetura narod idući
Po tvrdim, prašnim cestama,
A žed i znoj i pripeka
Sveđ mori ga neprestana.
- Uz put je stajao starac sijed
On tješio sve je njih,
I žednima, i klonulim
Bje čaša vode, lahor tih.
- Taj čovjek nama poznat je,
Njeg okolina štuje sva,
Njim Zagreb sad se ponosi
Ko s Leopoldom Padova.
- To otac Antić bio je
S kog kreposti je blisto sjaj.
O Oče mili, na nebu
Svoj narod sad zagovaraj.

(Stanko)

Izvođači recitala

Svi: Svi smo te ocem zvali,
Jer si imao srce puno dobrote
I topline
Kao sunce.

(S. Marija)

- Hvala ti, Gospodine,
Za ovog čovjeka
Koji nam bijaše bliz i drag.
Koji je bio dobar
I koga smo zvali »Dobri«.
- Hvala ti, o Gospode,
Za ove treptaje srca među tvornicama
- Za oca onih koji su:
 - radosni,
 - vedri,
 - otvoreni,
 - veseli,
 - puni života,
 - nade i mladosti.
- Hvala ti, o Gospode
Što si nam dao oca Antića,
- Običnog hrvatskog čovjeka,
- Skromnog franjevca,
- Zaljubljenika svetosti,
- Strastvenika jedne ljubavi,
- Hvala ti

Svi: Po Kristu našemu Gospodinu.

(J. Šimunov)

On je pokazivao put

»Radujmo se svi Gospodinu slaveći blagdan na čast svih svetih, kojih se svetkovini raduju anđeli i slave Sina Božjega.« Tim riječima poziva nas Majka Crkva da se pridružimo njenoj radosti na blagdan svih svetih. Sve vas prisutne ja pozivam: »Radujmo se u Gospodinu slaveći spomendan smrti našeg dobrog fra Ante koji je umro na glasu svetosti.«

Kroz nekoliko minuta obnovimo sjećanje na zagovornika i prijatelja na nebu.

Različit je put svetaca, ali pravilo vrijedi za sve: zaboravljam na samoga sebe, posvećuj svoju ljubav bližnjemu. Po ljubavi prema bližnjemu mjeri se i naša ljubav prema Bogu. Jasno se to vidi iz riječi koje je fra Ante preporučivao: »Učitelju, ne tražim da budem utješen, nego da tješim; ne da budem shvaćen, nego da shvatim; ne da budem ljubljen nego da ljubim; jer dajući primamo, zaboravljamći na sebe, nalazimo sebe, dok oprštamo drugima nama se opršta, umirući uskrasnuto čemo na život vječni.« To je put penjanja i raspinjanja na križ. Biti s Kristom raspet na križu znači: nadvladati svijet, ući u plan spasenja što ga je Gospodin zacrtao za otkupljenje našeg roda, postati sposoban oko sebe razlijevati zasluge, molitve, moralne snage koje može darovati braći ljudima samo onaj koji trpi velikodušno i s vjerom u duši. Fra Ante je trpio. Njegov ideal bijaše Isus propeti. Njegov program: sveta volja Božja. Njegova škola: Euharistija i Marija. K njemu su se obraćali ljudi u svaku dobu i njemu su se povjeravali. »Iz fra Ante je zračio dah i Duh Božji, žar božanskog sunca, znao si: taj i kod Boga ima veliku riječ, veli jedan profesor. Stvarno, fra Ante je cijelog života bio izvrstan učitelj duhovnog života najrazličitijim vrstama duša. On je bio najzaslužniji isповједnik, uvijek spreman da sasluša. Fra Antina smirena vedrina i prijaznost uvijek su dobro djelovale na pokornike. Osobita značajka koju treba spomenuti za njegovo isповijedanje i duhovno vodstvo jest: uvijek je nastojao da svaki pojedinac upozna što Bog od njega traži. Trudi se i nastoji da duša pronađe u sebi sve ono što joj se ispriječilo u ostvarenju Božjeg poziva. Uspijevao je u tome pomoći kratkih, ali zato brojnih i najraznovrsnijih stvarnih pitanja. Toliko mnoštvo pitanja djelovalo je na čovjeka poput najsjajnijeg reflektora. Čovjek, osvijetljen sa svih strana, samom sebi je postao jasnjim nego ikada. Svojim pitanjima fra Ante je obuhvatio čitavog čovjeka. Kao na filmu, nizale su se slike do slike pred fra Antinim očima. Imao je uvid u naravne i nadnaravne sklonosti čovjeka; o dobrim i lošim potajnim težnjama također. Vrlo važan je utjecaj okoline na dotičnoga, pa njegova reagiranja prema onima koji ga hvale ili napadaju. Spoznanje o tome za fra Antu je bilo veoma važno. Svaki čovjek u svome životu ima križeva. Fra Ante je želio znati kako peni-

tent podnosi tegobe života. Na taj način on bi dobio cjelovitu sliku o pokorniku kojem bi tada davao savjete, upute. Ono, što je fra Ante od pokornika zahtijevao bilo je konkretno, jasno formulirano, duši primjenjeno, nepretjerano. Poticaji su se odnosili na »sakramentalni život, molitvu, razmatranje, ispitivanje savjesti, ljubav prema trpljenju, samozataju...« Osobit poticaj se odnosio na stalnu ljubav prema bližnjemu u okvirima života pokornika. Činio je to neusiljeno. Više moleći nego naređujući. U sudovima je bio kratak i odrezan. Dijalogizira s pokornikom i nastoji sagledati poteškoće, kritiku svoga stava i prema potrebi on preinačuje savjete. Dolazile su k njemu i bolesne i vrlo komplikirane duše. Trebalо je vidjeti s kojom brigom se zauzimao za njih. Za takve duše moli i druge potiče da za njih mole. To nije sve. On traži savjete liječnika, svećenika i drugih. Zauzimao se i za njihov životni ambijent: »u obitelji, na radnom mjestu, društvu.« Jednom riječju, zauzimao se za cijelokupan život pokornika.

Činjenica je da su mnogi promijenili način života, postali su hrabriji, odlučniji, uvidjeli su da njihov život ima smisla. Došli su do zaključka da i na ovoj našoj planeti ima prave ljubavi. Jednog od njih iznosim za primjer. Student koji je u ratu izgubio oca u fra Anti nalazi duhovnog oca. On piše: »Nade se ljudi koji te nešto malo vole, ali naći ljudi koji bi za tebe zbilja dali sve, takvih je malo. A otac Ante je bio upravo takav čovjek. Kad kloneš, kad počneš sumnjati u kršćansko milosrđe, u to da li uopće ima prave ljubavi, kad ti dušu počne izjedati misao da je prava ljubav samo neki nedokučivi ideal, neka apstrakcija, nešto čega u konkretnom životu nema, doista mnogo znači susresti se u životu s čovjekom koji ti ulijeva optimizam. Čim bi susreo dragog, plemenitog oca Antića, svih bi sumnji nestalo, pale bi, izgubile se. U susretu s njim došao sam do čistog uvjerenja da ima prave ljubavi, baš onakve o kojoj sveti Pavao piše Korinćanima (1 Kor 13).«

Da je tako bilo najbolje nam govore fra Antine riječi: »Molite da svi koji dođu k meni ne nađu fra Antu nego Isusa.« Za nas su te riječi znak prisutnosti Božje u fra Anti. Znak, da su duše uvijek nalazile u njemu i po njemu Krista, kojemu se pomolimo:

Pomozi blag, da njegovim
Mi pošli bismo stopama,
Na njegov sveti zagovor
Oprosti grijeha slugama.

(II. Večernja: Slavlje svetih muževa)

Fra Jozo Župić

Ima časova u duhovnom životu kad nam ni jedno znanje ne pomaže, nedostaje nam pomoći ljudske, ne koriste nam riječi i nigdje ne možemo naći oslona, utjehe. Tada nam ne ostaje drugo nego podložiti se pod svemoguću ruku Božju, trpjeti u pouzdanju u Onoga, koji kaže: Znajte, sinci ljudski, da nitko koji se uzda u Gospodina nije se smeо, prevario (Eccl 2,11).

* * *

Bit će časova kad nećemo moći po našoj volji moliti ili obavljati kreposna djela. Ustrpimo se u takvim raspoloženjima i ostanimo u toj umrvenosti naših dobrih djela, svetih želja i nastojanja... Sebe se odrecimo i svu našu snagu i pravednost postavimo u Gospodina...

* * *

Imat ćeš časova, kad će ti se činiti uzaludan svaki napor... Tada ćeš misliti, da je najbolje ići srednjim uobičajenim putem te ne gledati niti ciljati na više. To je, bojažljiva dušo, napast...

* * *

Doći će dani kad ćeš morati sve gledati kako u tebi propada i kako sav rad mnogih godina nije ničim urođio. To će biti kad se u tebi tvoja zla nagnuća, strasti i sklonosti probude i velikom silom počnu udarati i bjesniti na te. Ne boj se! To je kušnja, koju će pravedni Bog priputiti da te još više utvrdi u poniznosti u Njega...

* * *

Bit će časova, kad ćeš misliti, da si već blizu cilja, da si postala savršena, da se više nećeš mijenjati, jer ćeš u sebi osjećati veliku jakost i stalnost. Ne vjeruj tome ništa! Slijedi svoje vježbe, prezri misli koje ti dođu kao da si već došla na vrh. Ne gledaj na ono što osjećaš jer će se to domalo promjeniti, niti drži za išta sve ono što si do sada učinila. Više pazi

na ono što ti još nedostaje i reci sa svetim Franjom ono što on reče malo prije smrti: »Počnimo, braćo, Bogu služiti, jer do sada nismo ništa učinili.«

* * *

Bog će priputiti da na te djeluje i svijet, i tijelo i davao. Ne boj se! U Srcu si Božjem! Ti se Njega drži... Isus neka bude tvoja ljubav, tvoja snaga i ja-kost. Čuvaj Mu svu vjernost ljubavi i sačuvaj Mu vje-ru... Njegovom pomoću i zagovorom Nebeske Majke sve ćeš pobijediti te izmaknuti svakoj neprijateljskoj zamki...

* * *

Bit će časova, kad će te sve uznemirivati i plašiti, smučivati. Bit ćeš smetena i zabrinuta, volja će biti mlojava, pamet tupa, srce hladno i tužno... Bit ćeš bez oduševljenja i snage na najmanji krepsoni čin. Tada će ti postati sve gorko i teško. Uza sve to osjećat ćeš u duši neslomivu silu i neodoljiv poticaj, da moraš naprijed...

Tko će pobijediti? — Isus, kome si posvetila srce, dušu i tijelo...

* * *

Ništa te ne smije zaplašiti, jer te nitko ne može rastaviti od Njegove svete ljubavi... Zato se, po-božna dušo, digni nad svoje kušnje i napasti, nad muke i boli, nad svako stvorene, nad samu sebe i sve ostavi...

* * *

Koliko ti je moguće i prilike dopuštaju vazda želi, čezni i moli za vječno jedinstvo s tvojim Gospodi-nom...

* * *

Nema svetosti ako najprije sebe potpuno ne pre-zreš, zaniječeš, zaboraviš. Ako to učiniš ozbiljnom voljom tad počinješ biti svet. Jer čovjek sve radije ostavi, nego li sama sebe...

* * *

Moraš biti kao blato preko kojega svatko gazi, osobito stariji i braća. Moraš biti vrlo malen, kao ništa...

* * *

Uvijek plači, kaj se i ponizuj što nisi onakav kako to Isus od tebe traži i želi da budeš...

* * *

Stidi se što tako malo cijeniš naklonost i prija-teljstvo tako velikog i uzvišenog Kralja i Prijatelja.

* * *

Za jednim uvijek čezni, moli i prosi: neka te Go-spodin uvede u ono sveto i tajno skrovište, gdje te neće smetati ni uznemirivati ni svijet, ni tijelo, ni davao...

Dobri oče - hvala

mojnjevi molitve se još ne mogu učiti ali otkriti. Ali
jednostavno, stvari koje vam želite da vam kaže
ne mogu učiniti, zato da ih ne mogu učiniti.

U znak zahvalnosti za sve što je učinio
našoj redovničkoj zajednici svojim svetim primje-

Dobri Oče Antiću, pomozi mi u mojim duhovnim i tjelesnim bolima.

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije šaljem 100 Din

Blaženka Lovrić, Baška (o. Krk)

Kao vjerni štovatelj Oca Antića šaljem skromni prilog od 100 Din u fond Vicepostulature za troškove beatifikacije.

Zora Podrug, Sinj

Dobrom Fra Anti Antiću u znak zahvalnosti za pomoć i zaštitu; preporučujem u zaštitu jednog svećenika. Doprinos od 100 Din Jozefina Banović, Bijeljina Za primljene milosti zahvaljuje i šalje doprinos od 100 Din Ankica Miklaučić, Tuzla

Našli smo se u teškim neprilikama ... Došlo je i do suda. Zazvali smo u pomoć dobrog Oca Antića. Bogu hvala, sve je dobro prošlo. Od srca zahvaljujemo našem zagovorniku i šaljemo doprinos od 100 Din.

Štovatelji

Pala sam i tom prilikom slomila dva rebra. Imala sam jake bolove i liječnik u bolnici, gdje sam bila slikana, stavio mi je oko grudi zavoj, koji steže. Bolovi su i dalje bili jaki, tako da bez tuđe pomoći nisam mogla niti leći, a ni ustati. Osmi dan u noći nisam više mogla izdržati bolove i plačući sam molila oca Antića, da mi pomogne, da se moli Gospo, da prestanu boli. Obećala sam, ako mi bolovi prestanu, da će se javno zahvaliti za dobivenu milost i da će dati molidar za kanonizaciju. Drugi dan otisla sam u bolnicu i liječnik mi je skinuo zavoj, da se odmorim malo kroz jedan ili dva dana i da opet dođem, da mi ga stavi. Kad sam došla kući bol je prestala i više se nijejavljala — slobodno sam se kretala, lijegala i ustajala bez ičije pomoći. Bolovi se uopće više nisu javljali, pa ni onda kada se vrijeme mijenja, iako imam vidljiv znak na tome mjestu.

Još jednom hvala ocu Antiću na pomoći, kao i na još jednoj uslišanoj molbi.

Oče Antiću moli za me

Zagreb, 2. III 1973.

Marija

U zahvalu Dobrom Ocu Antiću za sve što je učinio našoj redovničkoj zajednici svojim svetim primje-

rom, riječju i zagovorom za života i poslije smrti šaljemo prilog od 200 Din.

Sestre Klarise — Split

Dobri Oče Antiću, hvala ti na ozdravljenju mog dragog kumčeta. U znak zahvalnosti šaljem skromni doprinos od 50 Din za troškove beatifikacije.

Stanka Petković, Bakar

Sjetite se i mene kod groba našeg dragog Oca Magistra. Meni nije bio službeni Magister, ali mi je bio duhovni voda kroz pune dvije godine. Njegova je slika u mojoj sobi, a moj pogled često se zaustavlja na njoj. Još se uvijek sjećam riječi, savjeta i opomena. On je uvijek prisutan u mom životu. Njemu zahvaljujem na tolikim stvarima. Dnevno mu se preporučam u molitvi.

L. L.

Poznajem dobro dragog Oca Antića. Znam kako je mnogim studentima pomagao, a neke i osobno preporučivao i zauzimao se da bi sretno položili ispite. I ja sam se preporučila i vapila: »Oče Ante, ja tražim od tebe čudo! — Učini čudo, dobri Oče!«

To sam čudo odmah i osjetila. Moj Š. je sretno položio ispite 10. XII 1972. Znala sam da nije imao dosta vremena da bi se dobro pripremio, ali dobar je fra Ante pomogao.

Dragi Oče Antiću, molim te, pomozi i dalje ...

Zagreb, 3. ožujka 1973.

Redovnica

Molila sam se Ocu Anti Antiću za jednu obitelj koja je živjela lošim životom. Sada ta obitelj živi onako kako se dostoje jedne katoličke obitelji — kršćanski. Dnevno se molim na tu nakanu Dobrom fra Anti.

F. V.

Kad sam se kod Oca Antića temeljito isповijedila — sve sam rekla! — potužila sam se i na mnoge nepravde, nerazumijevanja, progona ... i rekla sam da radi toga mnogo trpim. On mi je odgovorio: »Ne bojte se, sve su to ljestve za nebo!« A onda je nadodao: »Sad će vam još nešto reći: potpuno se predajte u volju Božju, imajte veliku ustrpljivost u bolesti i neprilikama koje trpite od drugih osoba, dobro se molite, nikoga nemojte osuđivati ... Ako to izvršite, čeka vas nebo!«

A. R. — Zagreb

U zahvalu našem Dobrom Ocu Antiću šaljem prilog od 300 Din za potrebe Vicepostulature. Preporučam se i unaprijed u njegov zagovor.

Zahvalna Zorka Kolimbatović, Split

Našem Dobrom Ocu Antiću za potrebe Vicepostulature šaljem 200 Din u zahvalu za primljene milosti. Molim ga da i unaprijed bude moj zagovornik kod dragog Boga.
Zorka Šlujo-Brodarić, Split

Bolovala sam od kronične kožne bolesti punih 50 godina. Liječila sam se i tražila pomoći na sve strane, ali bez uspjeha. Bila sam i u bolnici za kožne bolesti. Ni to mi nije pomoglo. Pred dvije godine preporučila sam se Dobrom Ocu Antiću i obećala da će javno zahvaliti samo da mi ta bolest na ruci prođe. Bogu hvala! Evo već pune dvije godine da sam ozdravila i bolesti je nestalo bez traga.

U znak zahvalnosti za toliku milost šaljem skromni prilog (50 Din) za troškove beatifikacije.

Julka Vivek, Brezovljani

Zahvaljujem Ocu Antiću na uslišanoj molbi i šaljem za troškove beatifikacije mali dar od 50 Din.

Magdalena P. — Zagreb

U znak zahvalnosti za troškove beatifikacije šaljem iznos od 50 Din. Katarina Dorić, Osijek

Zlata Krstulja — Krk zahvaljuje Ocu Antiću za mnoge milosti i šalje doprinos od 50 din.

Liza Puhiera — Split šalje 10 Din za svijeće kod groba Oca Antića.

Molim te, добри о. Antiću, pomozi mi! Isprosi mi jednu veliku milost. Potrebna mi je hitna pomoć! Bit će i nadalje tvoj vjerni štovatelj. Šaljem prilog od 50 Din. Spiro Labura, Šibenik

Moja mala unuka Zvjezdana, dijete od 5 godina teško je obolila i bila primljena u bolnicu. Vruće sam se molila Ocu Antiću da bi mala Zvjezdana ozdravila i sretno došla kući. Teško stanje naglo se poboljšalo i mala je došla kući i svaki dan postaje sve to jača.

U znak zahvalnosti Dobrom Ocu Antiću dajem mali doprinos od 50 Din.

Marica Štulić, Kr. Novaki

Hvala ti, dobri Oče Antiću, na uslišanoj milosti. Prilažem doprinos od 50 Din za troškove beatifikacije.

A. Š. Zagreb

Velike me poteškoće prate. Uvijek se molim Ocu Antiću da mi isprosi milost svete ustrajnosti u iskušenjima koje mi dragi Bog šalje. Molim vas preporučite me i vi dobrom Ocu Antiću. Šaljem mali milodar u fond Vicepostulature. Matija Lapov, Zadar

Ankica Petrinjak — dijete od 3 godine — naglo je obolila: pojavila se na desnoj strani vrata velika oteklina. Mala nije mogla ni krenuti glavom. Liječnik je rekao da će svakako morati na operaciju. Zagovorila sam se dragom Ocu Antiću i molila za zdravlje male Ankice. Bogu hvala, sve je dobro prošlo: može već kretati glavom i ne treba nikakva operacija. Otac Antić je pomogao!

Marica Petrinjak, Sudovec

PORUKA OCA ANTIĆA

Sad slušaj:

Ti si nagla u duhovnom životu. To sam zapazio u tebi. Ti bi htjela već biti sveta — puna kreposti, brzo proći sve putove duhovnog života. U tebi je ona mlađenačka oholost. Ti bi htjela, da svi vide tvoju krepost, kako u samostanu tako u školi, tako na ulici. Ti bi htjela u duhovnom životu svaki dan novo doživljavati, biti puna novosti . . . A to ne ide! To ne može biti, to Bog neće! U mladosti nije bila sveta ni Terezija, ni Ignacije, ni Franjo, ni toliki drugi. Bog ostavlja milosti za određenu dob. To je redovit put. Ima ih, koji su rano postali Božji — ali to je Božja stvar. Nalga si!

Znadeš li, šta je krepost?

- 1) Koliko živiš sakramentalnim životom.
- 2) Kako vršiš svoje dužnosti, molitve, ljubav prema bližnjemu.
- 3) Koliko si sebe zatajila.

Tu se promatraj, pa ustanovi krepost!

Niti duhovni razgovori, koji često donose pašu našem samoljublju, ni duhovni vođa pa makar on bio svetac s neba, neće moći ništa ako Duh Sveti ne daje i ako duša nema velikodušnosti. Sve ovisi o Duhu Svetom u duhovnom životu. Zato ove godine čini sve u Duhu Svetom — sve u Njemu. Želim da posebno zavoliš Duha Svetoga, da vršiš prema Njemu pobožnost — da sve u Njemu bude.

Tvoja tajna ove godine neka bude — jedinstvo s Bogom. Samo Bog! Ne dam, da se igdje izlješ, da igdje drugdje nađeš razumijevanje. Bog i ti! Želim da još ove godine nastojiš upoznati samu sebe. Budi u duhovnom životu razborita, pametna, svjesna da ne ide u duhovnom životu ništa brzo. Upoznaj sebe i čuvaj se grijeha.

Pokaj se za grijehu cijelog života, od djetinjstva do danas — a najviše se pokaj za to što si tajno tražila samu sebe, bilo svjesno bilo nesvjesno. Razumij: što si tajno tražila samu sebe!

IZ VICEPOSTULATURE

RADIO-VATIKAN u svojoj nedjeljnoj emisiji 8. travnja 1973. g. emitirao je razgovor svoga urednika s o Vicepostulatorom. Razgovor je trajao pet minuta, a bilo je riječi o dosadašnjem radu vicepostulature, kao i o planovima za skoru budućnost.

Molimo sve koji su Oca Antića poznavali i s njim surađivali da nam pošalju svoje uspomene i sjećanja, pisma, fotografije, bilješke... Sve što god je u vezi s našim dragim fra Antonom trebalo bi da dođe u ruke Vicepostulatoru.

Adresa Vicepostulature:
Vicepostulatura
Vrbaniceva 35
41000 — ZAGREB

Na ovu adresu treba slati sve što god je u vezi s Ocem Antićem: uspomene, bilješke, fotografije, pretplate, milodare, pisma...

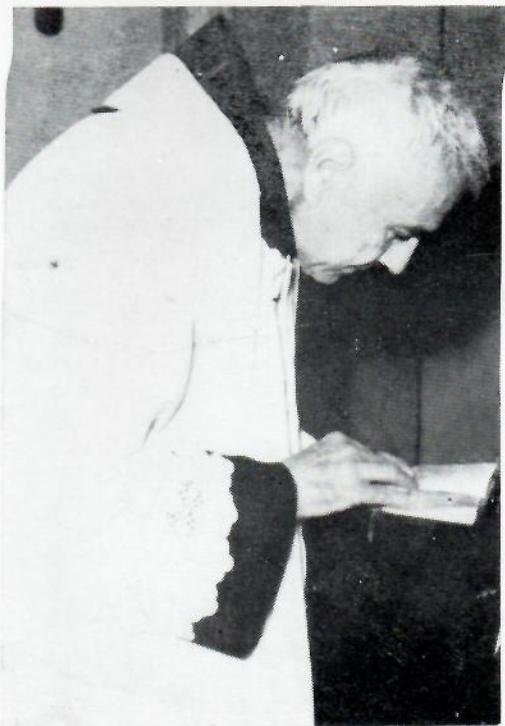
Fra Antini prijatelji održavaju svakog mjeseca sastanak u samostanskoj kapeli. Sastanci se drže redovito u četvrtak poslije prvog petka u mjesecu. Slijedeći sastanci održat će se: 10. svibnja, 6. lipnja, 12. srpnja, 9. kolovoza, 13. rujna, 11. listopada.

Prijatelji i štovatelji Oca Antića izvan Zagreba mogu se katkada i sami sastati, pa se međusobno porazgovoriti o životu i radu dobrog fra Ante. Na tim prigodnim sastancima mogu pročitati pokoji ulomak iz životopisa ili Glasila.

Zaveden je postupak da se Oca Antića proglaši blaženim i svetim, imenovan je Vicepostulator i u Zagrebu otvorena Vicepostulatura.

U fond vicepostulature za troškove beatifikacije dooprili su: Franjevački samostan — Sumartin (100); Fra Bernardo Dukić — Frankfurt (200 DM); Fra Stanko Bačić — Runović (200); N. N. — Zagreb (50); Leon Sulić, student — Zagreb (500); Andrija Cukrov — Šepurine (100); Magda Hadžija — Našice (200); Ankica Miklaučić — Tuzla (50); Jozefina Banović — Bijeljina (100); Zora Podrug — Sinj (100); Blaženka Lovrić — Baška (100); Anica Zidarić — Zagreb (50 DM); Marica Petrinjak — Sudovec (60); Paula Zaplatić — Zagreb (100); S. Bernardina Horvat — Kikinda (100); Fra Ivan Marunica — Podbalje (300); N. N. — Zagreb (100); N. N. — Zlatar (100); F. M. — Makarska (500); N. N. u zahvalu za primljene milosti (50 DM i 200 Din); Liza Puhiera — Split (10 za svijeće na grobu); Marija Baturić — Pučišće (150); Marija i Fina Stipetić — Split (50); Zvonko Novosel — Križevci (50 DM); Josip Crnković, kanonik — Zagreb (100); Jakov B. — Beograd (300); Lucy i Kalman Sočak — Zagreb (100); Msgr Gracija Ivanović — Dobrota (10); Č. S. Klarise — Split (200); Margherita e Elena Fiore — Firenze (10.000 Lit); Fra Ivan Jurić — Roma (15.000 Lit); P. Nađ — Zagreb (10); Božena Novosel — Zagreb (100); N. N. — Trogir (100); Slavica Kovačević — Zagreb (50); Terezija Jakić — Zagreb (100); N. N. — Zagreb (20); Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (50 mjesечно); Jelka Crnjanin — Zagreb (50 mjesечно); Pepica Živičnjak — Zagreb (50 mjesечно); Mila Antoš — Zagreb (100 mjesечно); Jelka Margeta — Zagreb (10 mjesечно); Marija

Jeremić — Zagreb (20 mjesечно); Marija Varjačić — Zagreb (100); Marija Gregurić — Zagreb (50); Jedna Trećoredica — Zagreb (150); A. Švigr — Zagreb (50); Stefa Bauer — Zagreb (130); M. G. — Zagreb (50); Magdalena Crevar — Zagreb (50); Marija Horvat — Zagreb (50); Dragica Lopac — Zagreb (30); Irena Nađ — Zagreb (10); Slavica Jakovljević — Zagreb (20); Ana Pac — Zagreb (20); Katica Lovrić — Zagreb (100); Mira T. — Zagreb (150); Gabrijela Feil — Zagreb (20); Fra Silvestar Aračić — Šibenik (500); Stana Dugandžić — Zagreb (20); Jakov B. — Beograd (300); Krunoslava Šakić — Zagreb (100); Andelko Novosel — Križevci (100); Fra Gabrijel Nikolić — Živogošće (50); Katarina Rukavina — Zagreb (50); Katarina Papić — Zagreb (50); Vera Kujundžić — Zagreb (100); Marija Šošić — Donja Brela (50); S. Renata Dežman — Ljubljana (250); Danica Petričević — Zagreb (100); Franjevački samostan kapucinski — Zagreb, Dubrava (100); Matija Lapov — Zadar (50); Anica Zidarić — Zagreb (50); Marica Petrinjak — Sudovec (50); Magdalena Vinković — Bošnjaci (50); Marija Plavšić — Zagreb (100); Ivan Franjić — Bugojno (500 u zahvalu); Stanka Petković — Bakar (50); Zorka Kolimbatović — Split (300); Zorka Šlujo-Brodarić — Split (200); Desa Barać — Zadar (100); Ana Majurec — Virovitica (100); Fra Ivan Bilušić — Drniš (440); Fra Karlo Balić — Rim (25.000 Lit); Kata Beroš — Bratuš (50); Ankica Miklaučić — Tuzla (50).

Draga duhovna Kćeri!

Ne plašite se nikakvih zlih slutnja ili kao da nećete izaći iz toga stanja. Ne vjerujte onim mislima koje Vam hoće napuniti glavu strahom, bojazni, da je za Vas sve zlo i naopako i da nema za Vas lijeka. Takve misli odbacite. Ima, ima za Vas lijeka i Vi ćete ozdraviti, doći svojoj kući i svome djetetu. Mirno ustrpljivo podnašajte sve što na Vas dođe.

Uzimajte lijekove, uzdajte se u Boga komu ste vjerno služili i ne bojte se nikakva zla. Proći će i ta bol, umirit će se Vaši živci i Vi ćete normalno raditi svoj posao i svoju dužnost.

To Vam želi i za Vas se moli i Vas blagosliva duhovni otac

Fra Ante

Zagreb, 24. I. 61.

Bolesnica je ozdravila, a u znak zahvalnosti prema Ocu Antiću svom unuku je dala ime Ante.

Dragi Vas Bog blagoslovio i napunio svim svojim darovima i milostima, doveo Vas do prave i potpune svetosti!

... Poklonimo se, drago moje dijete, poklonimo se Presv. Trojstvu i molimo ga, da Ono izvede u Vama i u duh. Ocu svoje veliko djelo ljubavi, milosrđa, dobrote; neka nas učini svetima po svojoj svetoj volji. Ja Mu posebno zahvaljujem da se Veliki, Svetogući, Neizmjerni Gospodin poslužio nevrijednim svojim slugom i dao Vam da ste se temeljito promijenili i da ste dobili novo srce i preobrazili ste se u drugo, novo stvorene u Isusu Kristu. Vaša je duša ispunjena novim, divnim milostima tako da Gospodinu ne prestano zahvaljujete i Njemu se sva predajete želeći u svemu ispuniti Njegovu svetu volju. I ja ću mu u svetoj misi, u molitvi i u žrtvi uvijek zahvaljivati.

Dijete Božje, kako je dobar, kako velik, kako moguć naš nebeski Otac, kada preko jedne riječi duhovnog oca Vašu dušu pohada novom svojom prisutnošću, promjenjuje ju i ispunja novim, izabranim darovima. Ovdje prestaje sve ljudsko, a Bog se pokazuje u veličini, punini svoje moći i ljubavi. On Vam spremi novi život i veče, savršenije sjedinjenje sa sobom. Vi ćete se pomoći Duha Svetoga svaki dan svim srcem, svom dušom spremati i pripravljati.

1) Revno čuvajte sveto jedinstvo milosti, ljubavi u živoj vjeri i u svetom ufanju sa Gospodinom, u Gospodinu i po Gospodinu, za Gospodina.

- 2) Rastite, usavršujte se u svetoj svrhunaravnoj razboritosti, pravednosti, trijeznosti — umjerenosti, jakosti i velikodušnosti.
- 3) S Božanskim Zaručnikom Isusom sva u volji i po volji Božjoj.
- 4) Isus na Križu Vaš Zaručnik, Put, Istina i Život — Vaše sve.
- 5) S Božanskim Zaručnikom u Euharistiji i na Križu Vi ste žrtva ljubavi i obuhvaćate cijeli svijet, sve duše svojom ljubavlju, svojom žrtvom. Niste više Vi nego Isus u Vama živi, ljubi, žrtvuje se, predaje se, vrši volju Očevu i sve vodi k Ocu, proslavljuje Oca i spasava duše, svijet.

6) Sve obavljajte s Marijom, u Mariji, po Mariji naslijedujući njezine kreposti.

7) U Duhu Svetom poslušna duhovnom vodstvu, vjerna i revna suradnica, apostol svećenstva duhovnog oca po milosti i daru Kristovu.

Duhovni otac s pomoći Božjom nastoji vršiti svoje obećanje i svoje očinstvo kod svake svete mise, u svojim molitvama, žrtvama i trpljenjima i u svim prigodama kako i koliko ga učini dostoјnim svojih milosti Duh Sveti.

Zahvaljuje Gospodinu na udijeljenim Vam milostima i na izvršenoj svetoj poslušnosti, prosi obilje novih darova, blagoslovje Vas duhovni otac Fra Ante Antić.

Nas̄ dobri fra Antić

Kratki životopis napisao Dr Damić.
Str. 58, cijena 5 Din.

Vrlo sažeto i zanimljivim stilom iznio je pisac životni put čovjeka naših dana, koji je u svom životu ostvario nauku Evanđelja, koji je doista svima bio sve. Fino i nenametljivo vodi pisac čitaoca od djetinjstva sve do smrti, a kroz čitav životopis provejava velika ljubav i sinovsko pouzdanje spram Majke Božje i Majke naše, u kojoj je pokojnik bio doista primjer i uzor. Životopisu je pridodat niz misli i savjeta nađenih u rukopisima ovog velikog sina svete Crkve i Hrvatskog naroda povezanih s Marijom.

Svjetlo u tami

Kratki životopis Oca Fra Ante Antića napisao dr Natko Faranetić.
Str. 64, cijena 5 Din.

Tko želi upoznati život i rad o. fra Ante Antića...
Tko želi doživjeti što bliže i neposrednije fra Antu...

Tko želi naći u fra Anti svoj uzor... rado će uzeti u ruke ovaj kratki životopis i na dušak će ga pročitati.

U današnje vrijeme trke, buke, žurbe, nemira i nesigurnosti lik fra Ante ižariva smirenost, spokojstvo, nadu, utjehu, sigurnost i radost.

Fra Ante je dijete sunca i vedrine, siromašni brat sv. Franje, ponizni naš suputnik i sudionik u našim nastojanjima i trkama, uvijek spremam pomoći, utješiti, podignuti i ohrabriti.

U svijetu bez ljubavi fra Ante je bio glasnik vječne ljubavi, njezin najvjerniji tumač i nosilac.

Dobri otac Antić

Životopis napisao isusovac o. Ante Katalinić.
Str. 150, cijena 5 Din.

»Zahvalni smo Božjoj Providnosti što je nama Hrvatima u ovim poslijekoncilskim godinama dala Oca Antića, velikog realizatora žarke ljubavi prema Bogu i žarke ljubavi prema ljudima. Zar su te ljubavi, koje je nosio u sebi, bile dvije ljubavi? Ne! To je bila samo jedna ljubav. Pitate se: kako to? Citajte životopis pa ćete razumjeti.«

Željan Boga

Osobni pristup fra Ante Antiću napisao J. Šimunov
Str. 52, cijena 5 Din.

Opsegom malena, sadržajem bogata brošura. »Fra Ante je bio čovjek: jednostavan, drag — svet.« A svetost, uzoran život jednog redovnika privlači suvremenog čovjeka.

Zanimljivi su naslovi pojedinih poglavlja: Bog prvi i jedini; Tvoj oslonac mora biti Euharistija i Marija; Sveti živjeti — svetost promicati; Gospodina treba slijediti velikodušno i savršeno; Franjevačko ozračje.

Zanimljivo je, da je pisac svjetovnjak koji baš u ovim našim trenucima posvjedočuje vječne istine, silnu žedu i potrebu za Bogom.

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature

Izdaje: Franjevački Samostan
Vrbanićeva 35, Zagreb

Glasilo je oslobođeno plaćanja poreza rješenjem RS za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu broj 5448/1 — 1972.

Odgovorni urednik: Fra Roko (Ivan) Tomić
Vrbanićeva 35, Zagreb

Časopis izlazi dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara.

Godišnja pretplata 10 dinara
Pojedini broj 2 dinara

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se sveta Misa za sve prijatelje, dobročinitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično — to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud Sveta Crkva.

Tisk: »Zrinski«, tiskarsko-izdavački zavod Čakovec, Globetka bb.